

Tårer i Rovdyrenes Klub: Hvide følelser og maskulinitetsmyter i Trumpland

Temanummer: TRUMPLAND – Historiske perspektiver, nutidige realiteter

I denne artikel kaster vi et kulturelt blik på den affektive politiske tidsånd gennem en analyse af den kontroversielle højesteretshøring i september 2018, hvor dommer Brett Kavanaugh forsvarede sin krænkede ære, efter at Dr. Christine Blasey Ford havde anklaget ham for voldtægtsforsøg, da de begge var unge. Til høringen performede Kavanaugh en særlig form for hegemonisk maskulinitet, både retorisk,

visuelt, og affektivt. Dette maskulinitetsideal formodes allerede før USA's nationale fødsel og udgør en retorisk trope, som nutidige politikere artikulerer, når de performer affekt og identitet. Ud fra et køns- og affektteoretisk standpunkt diskuterer vi, hvordan Kavanaugh personificerer dette ideal og udstiller en forurettet berettigelse, der bunder i frygt for at miste hvide, mandlige privilegier.

Et populært *meme* af ukendt oprindelse, der har cirkuleret på sociale medier i et par år, erklærer, at »når du er vant til privilegier, føles lighed som undertrykkelse« (oversat af forfattere), og det er efterhånden blevet en truisme inden for både sociale bevægelser og hvidhedsstudier. Memet udstiller derudover, hvordan man ofte (særligt online) italesætter kulturelle problematikker i USA i det 21. århundrede. Memet er beskrivende for denne artikel, da det både udtrykker en normkritik (der problematiserer privilegier) og italesætter en vigtig tendens inden for politik og politisk forskning: følelser. Der er store følelser på spil, når man taler om hvidhed og maskulinitet, og køns- og affektteorier kan belyse disse intersektioner. Med udgangspunkt i devisen, at køn er socialt konstrueret, en performance, der er forankret i sociale og kulturelle normer og diskurser for, hvad der er maskulint og feminint (se f.eks. Butler, 1990), udforsker vi de historiske og sociale rødder til de politiske følelser, der kom til udtryk under Kavanaugh-høringen i september 2018. Brett Kavanaugh, som var dommer ved ankeretten i retskredsen for District of Columbia, blev i 2018 nomineret af Præsident Donald J. Trump til den tomme plads i Højesteret efter Anthony Kennedys afgang. Efter at bekræftelsesprocessen var gået i gang i Senatets retsudvalg, stod først én og senere to andre kvinder frem og anklagede Kavanaugh for seksuelle krænkelse. Senatets udvalg udskød høringen og indkaldte Dr. Christine Blasey Ford, som var den første anklager, til en høring. De to parter blev derefter adspurgte af udvalget i adskillige timer. Igennem afhøringen af Kavanaugh boblede forskellige diskurser og myter op til overfladen, og tilsammen giver de et øjebliksbillede af Trumplands affektive landskab. Samtidig illustrerede høringen køns-, magt- og hvidheds-diskurser, som er blevet mere eksplicite, siden Trump annoncerede sit kandidatur. Inden præsidentvalget i 2016 spåede dokumentaristen Michael Moore, at Trump ville vinde, og opstillede på sin blog fem grunde hertil. Moore gen-

MARIANNE KONGERSLEV

Adjunkt, ph.d.,
Institut for Kultur
og Globale Studier,
Aalborg Universitet,
kongerslev@cgs.aau.dk

CLARA JUNCKER

Lektor, ph.d. & dr. phil,
Center for Amerikanske
Studier,
Syddansk Universitet,
juncker@sdu.dk

nemgik en dybtliggende, historisk problematik: Trump ville ikke vinde, fordi han var et nyt ansigt, og mange vælgere ville »dræne sumpen;« Trump ville vinde, fordi han på mange måder er kulminationen af mere end et århundredes ophobet galde og tilbageholdte tårer hos en særlig del af befolkningen: hvide mænd. Trump vandt i et jordskredsvalg, hvis man ser på hvide (mandlige) vælgere. Exit polls viste, at over 60 pct. af hvide mænd på tværs af klasse og uddannelse stemte Republikansk (Skelley, 2017), og slutresultatet viste, at 68 pct. af hvide mænd uden længerevarende uddannelse stemte på Trump (Tyson og Maniam, 2016). Men sådan så tallene også ud i 2012, da Barack Obama vandt over Mitt Romney og i 2008, da Obama vandt over John McCain (Allen-West, n.d.). Det er således ikke et nyt fænomen, at hvide (mænd) foretrækker Republikanerne. Der er en historisk præcedens for denne type valgdeltagelse, der illustrerer nationens splittede demografi. Befolkningen er splittet, groft sagt, mellem dem, der støtter Trump og dem, der ikke gør, og på begge sider af kløften er amerikanerne rasende. Moore diagnosticerede den reaktionære side: »Der er en følelse af, at magten er løbet ud mellem fingrene på dem, at deres måde at gøre tingene på ikke længere er sådan, tingene gøres« (oversat af forfattere) (2016). Trumps sejr og de voldelige demonstrationer og den hadefulde retorik udgør en »fortvivlet sidste udvej for den vrede hvide mand« (ibid). Kavanaugh personificerede denne oprevne hvide mands desperate modreaktion på et århundredes sociale og politiske udvikling mod et mere inkluderende og retfærdigt amerikansk samfund.

Ved høringerne talte Kavanaugh indigneret om den kritik, der skyllede ind over ham. Hans stemme knækkede over, og hans ansigt var fortrukket i gråd, da han fortalte udvalget om, hvor hårdt han havde slidt i uddannelsessystemet, og hvor meget han havde udrettet. Selv da han skulle beskrive den modstand, der bølgede mod ham, brugte han ord og vendinger fra den succesmyte, han identificerer sig med: hans kritikere forsøgte at besudle hans gode navn, de havde været yderst effektive, og de brugte medierne med en udviklet sans for PR (CBS, 2018). Kort sagt: han var offer for en Demokratisk styret personlig hetz.

Den amerikanske myte om eneren, der skaber sit liv og opnår status ved hårdt arbejde, vedholdenhed og sans for, hvad et omdømme betyder, begyndte med Benjamin Franklin (1706-1790). I den første del af sin selvbiografi (1771) forbandt bogtrykkeren, opfinderen, politikeren og statsmanden Franklin sin egen livshistorie med nationens uundgåelige fødsel i en succesfortælling, han præsenterer som en model for unge ambitiøse mænd: unge, fattige Franklin ankommer til Philadelphia og smeder selv sin lykke, ligesom borgerne i Den ny Verden, uden skam over deres fortid og handlinger, skulle løsrive sig fra den britiske Kong Georg den Tredje og skabe en uafhængig nation. Opskriften er, ifølge Franklin, at blive født i beskedne kår og være rebelsk nok til at flytte eller på anden måde frigøre sig fra lokale autoritetsfigurer. Det gælder også om at dyrke indflydelsesrige mænd, der kan udgøre et magtfuldt netværk, samtidig med at hårdt arbejde og gode manerer baner vejen op- og fremad. Ens omdømme er vigtigt, hvorfor personer eller venner, der ikke lever på samme måde, eller endda forsumper og går i hundene, skal skaffes af ve-

jen – i Franklins tekst sendes de ofte til De Vestindiske Øer, og de forsvinder derved fra hans livshistorie uden spor. Selv er han mere påpasselig og gør et stort nummer ud af sin alkohol- og lastefri tilværelse, men han glemmer at nævne sin store glæde ved kvinder, ofte af uægteskabelig art. Franklin lader sine efterkommere vide, at en maske er vigtig. Det er ikke nok at arbejde hårdt, det er lige så vigtigt, at borgerne i Philadelphia ser, at han arbejder hårdt. Så han deler sine aviser ud tidligt om morgenen og lader sit levende lys brænde på trykkeriet til langt ud på natten. Franklin er simpelthen mester i PR og identitetsperformance. Men allervigtigst er det at have ordet i sin magt. Franklin træner konstant sine tale- og skrivefærdigheder, der også gør det muligt for ham at finde vejen fra håbefuldt trykkerilærling til anerkendt og beundret statsmand. Men hans fortælling begynder med ordene »Kære søn« og er kun for hvide mænd. Kvinderne er fristende eller forurettede i Franklins selvbiografi, og andre racer optræder kun mellem linjerne eller slet ikke. Alligevel – og til trods for dens mange kritikere og apologeters erklæring om dens (nært forestående) død – er fortællingen om Den amerikanske Drøm stadig en dominant ideologi (Ghosh, 2012), særligt fordi den er blevet flittigt fortalt, siden Franklin præsenterede sig selv som rollemodel for sine landsmænd.

I populærkulturen stadfæstede Horatio Alger (1832-1899) succesmyten for drenge, der kunne læse den samme historie i hans utallige ungdomsromaner, der stadig genoptrykkes, heriblandt bestselleren *Ragged Dick* (1868), historien om en skopudser i New York City, der formår at arbejde sig op til en respektabel middelklassetilværelse. Alger gentager i talløse bøger sin opskrift på succes: en ung (hvid) mand kunne, uanset social og økonomisk baggrund, gøre sin lykke og stige op ad rangstigen ved hårdt arbejde, vedholdenhed, ærlighed og en smule held, for eksempel ved at vinde en højtstående mands opmærksomhed gennem gode gerninger. Han kunne, med andre ord, blive rig og berømt blot han bestemte sig for det og kæmpede kampen.

Trumps fortælling handler om at skabe sin egen lykke, fortolket som rigdom og luksus

En mand som John D. Rockefeller, Sr. (1839-1937) blev indbegrebet af denne mytiske fortælling. Han begyndte i ydmyge kår i en stor søskendeflok, gik i et af de første gratis gymnasier i Cleveland, Ohio, og tog et ti-ugers kursus i bogholderi på Folsoms Commercial College. Men unge Rockefeller var belevet, seriøs, diskret og flittig, til trods for en turbulent barndom. Ved hjælp af disse egenskaber og en religiøsitet, som Franklin kun udviste på skrømt, opnåede Rockefeller formidabel succes som forretningsmand, industrialist og filantrop, mest kendt for grundlæggelsen af Standard Oil og for at være den rigeste amerikaner nogensinde, Bill Gates inkluderet. Han grundlagde ligeledes Rockefeller-dynastiet, der har sat tydelige spor både i forretnings- og bankverdenen, herunder med fuld kontrol af Chase Manhattan Bank, og i amerikansk politik. Men bag den kontrollerede facade havde Rockefeller også andre karakteregenskaber. Ron Chernow skriver i biografien *Titan*, at »Rockefeller

kunne udvise en usædvanlig vildskab, når han skulle betvinge sine konkurrenter« (oversat af forfattere) (1998:162), og han nævner endvidere, at han vakte blandede følelser, herunder frygt, blandt sine forretningsforbindelser. Ligesom USA's 45. præsident reagerede han kraftigt, når omgivelserne beskyldte ham for at have en kold, ondsindet personlighed (Chernow, 1998: 176). Og ligesom Donald Trump havde han som forretningsmand ringe kontakt med arbejderne, der sled i »Standard Oil kongeriget« – han forlod sjældent direktørkontoret og beskæftigede sig med finans, administration, HR og politik, samtidig med at han fandt egentlig viden overflødig: »En ung mand, der vil have succes i forretningsverdenen, har ikke brug for kemi og fysik. Han kan altid hyre nogle videnskabsmænd« (oversat af forfattere) (Chernow, 1998: 180).

Også William Randolph Hearst, Sr. fik mytisk status som forretningsmand, politiker og mediemogul. Han grundlagde Hearst Communications, nationens største ugeblads- og nyhedsvirksomhed, og opfandt, så at sige, den kulørte presse, der solgte sensationer, sladder, og artikler om almindelige amerikaneres trængsler. Han begyndte karrieren i 1867 med fuld kontrol over *The San Francisco Examiner* og konkurrerede efter flytning til New York City og købet af *New York Journal* med Joseph Pulitzer's *New York World* om markedet for slibrige historier om kriminalitet, sex, bagvaskelser og korrupsion. Ved stadige opkøb fik Hearst kontrol med nyhedsformidlingen i op til tredive amerikanske byer og brugte især det politiske stof til at fremme egne interesser og synspunkter. Han blev to gange valgt til Repræsentanternes Hus, men vandt ikke præsidentvalget i 1904, ligesom han også blev slået ved New Yorks borgmestervalg i 1905 og 1909 og ved guvernørvalget samme sted i 1906. Alligevel var hans indflydelse enorm. Han gjorde sig for eksempel til talsmand for isolationspolitikken efter Første Verdenskrig og var kendt for at være nationalist, anti-kommunist og, efter et brud med Franklin Delano Roosevelt, en af den 32. præsidents ærkefjender på højrefløjen.

Selvom både Tony Schwartz, journalist og medforfatter, og Howard Kaminisky fra Random House senere har erklæret, at Trump intet havde med skriveprocessen at gøre, forsøgte han med *The Art of the Deal* (1987) at træde ind i disse forfædres rækker. Trumps fortælling handler om at skabe sin egen lykke, fortolket som rigdom og luksus. Bogen følger den typiske successtruktur lånt fra både Franklin og Alger, herunder hans tidlige arbejdsliv før Manhattan og Trump-organisationen, og hans tanker om The Grand Hyatt Hotel, Trump Tower og andre projekter, der kastede dollars af sig. Som Franklin giver han en opskrift på, hvorledes unge mænd kan klatre op af den sociale og finansielle rangstige. De elleve kort, han har på hånden, og som han viser i kapitlet »Trump kort«, har ganske rigtigt et særligt Trump-islæt og giver råd om, hvordan man gør mentorer mere brutale, samtidig med at man selv overgår dem i brutalitet. Man skal aldrig acceptere et nej, og man skal gøre det beskidte arbejde. Verden består af vindere og tabere (1987: 45-63). Trump undlader dog at nævne, at han selv blev født med mange privilegier, og at han arvede og fik foræret adskillige hundrede millioner dollars af sin far (*The*

Economist, 2018; O'Brien, 2018). Hans opvækst i Jamaica Estates, et rigt og beskyttet område i Queens, og det liv han har levet, passer ikke ind i den succeshistorie om arbejde, vilje og handlekraft, han foretrækker. Men myten er mindst lige så vigtig som virkeligheden, når det gælder maskulinitet i amerikansk politik (Smith, 2018).

➤➤ **Denne særligt amerikanske meritokratiske fortælling sætter lighedstegn mellem succes, hårdt arbejde og menneskelig værdi, og den er kun for hvide mænd som Trump og Kavanaugh**

I *Gender, Heteronormativity and the American Presidency* (2017/2018) fremstiller Aidan Smith, hvordan forskellige myter eller troer bliver mobiliseret i politiske kampagner og offentlige performances. Hun beskriver, hvordan mandlige præsidentkandidater og præsidenter siden midten af det 20. århundrede har gjort brug af, hvad hun kalder »kompensatorisk maskulinitet«, en form for mytisk eller retorisk hegemonisk maskulinitet,¹ der videreføres gennem (livs)narrativer og komplekse politiske skuespil. Den traditionelle cowboy-præsident-myte om den stærke figur, som bl.a. Theodore Roosevelt personificerede både personligt og politisk (Kimmel, 2005), har stadig stor symbolsk magt, og hvis en kandidat ikke direkte kan opfylde kriterierne (såsom fordelagtigheden af at have tjent sit land som soldat, været den stærke forsørger, den trøstende støtte i krisetid, eller på anden vis evnet at påkalde sig såkaldte traditionelle manderoller), erstattes de retorisk af lignende kriterier. Her er succesmyten om den hårdtarbejdende ener en af måderne, man kan opnå samme effekt på ifølge Smith. Ved at påkalde sig en identitet, som ligger direkte i tråd med Franklin, Alger, Rockefeller og Hearst, kan politiske figurer kompensere for manglende cowboy-maskulinitet. Smith fremhæver Trump som eksempel: han har hverken tjent sit land som soldat eller på andre måder vist en kropslig styrke, som metaforisk kan forstås som intellektuel, i modsætning til fx den nyligt afdøde senator John McCain eller præsident Ronald Reagan. Men Trump kompenserer ved at konstruere myten om den succesfulde, selvskabte forretningsmand. Som Smith påpeger: det spiller en mindre rolle, om historien er sand, end hvordan historien fortælles og forstærkes. Samtidig diskuterer Smith fænomenet som et særligt hvidt fænomen, der bygger på »det heteronormative, maskuline privilegium, der så længe har været rodfæstet i indenrigspolitik« (oversat af forfattere) (Smith, 2018: 203). Smiths analyse af Trumps sejr er tankevækkende, og hun argumenterer for, at hans appel for mange vælgere lå netop i måden, han performede hvid maskulinitet på, som de kunne genkende og som (både indirekte og direkte) lovede at bringe velstand og de gamle værdier tilbage. Ligesom Moore spåede, skriver hun, at hvide mænds hegemoni blev truet »gennem de otte år med den første sorte præsident, hvor kvinder, homoseksuelle og andre fra marginaliserede grupper så deres status som fuldbyrdede borgere blive mere etableret« (oversat af forfattere) (Smith, 2018: 203).

Kavanaugh har tilbragt sit liv på de velplejede sportsbaner i Bethesda, Maryland, blandt ligesindede på Georgetown Prep og Yale Law School, og med politikere i Washington, D.C. Til høringen afslørede hans opførsel dog, at han var blind for, at han derfor var medlem af en snæver magtelite. Kavanaugh italesatte succesmyten: »Senator, jeg lå i toppen af min årgang akademisk, jeg arbejdede bagdelen ud af bukserne i min skoletid. Jeg blev kaptajn for mit basketballhold i gymnasiet. Jeg kom ind på Yale Universitetet. Da jeg kom ind der, kom jeg også ind på Yale Law School. Jeg arbejdede min ende i laser« (oversat af forfattere). Kavanaugh viftede med sin uddannelse som en tryllestav, der skulle borttrylle al modstand. Denne særligt amerikanske meritokratiske fortælling sætter lighedstegn mellem succes, hårdt arbejde og menneskelig værdi, og den er kun for hvide mænd som Trump og Kavanaugh (Pinsker, 2018). Det vidste Kavanaugh, da han dominerede ved at afbryde andre, det vidste Christine Blasey Ford, som havde anklaget ham for voldtægtsforsøg, og det ved sorte mænd. Sorte mænds selvbiografier afslører skævheden. Som Christopher Lebron skriver i sin anmeldelse af Kiese Laymons *Heavy* og Casey Gerald's *There Will Be No Miracles Here*, er der en personlig omkostning ved sort succes. De to forfattere »beskriver deres vej op i den meritokratiske elite og afslører destruktive myter og brutale realiteter på vejen«. Lebron skriver: »Det amerikanske Memoir er en løgn. Sorte og brune folk ved det. Men denne viden mindsker ikke denne nationale pralehistories magt over os alle« (oversat af forfattere) (Lebron, 2018: 43). Succesmyten tilslører det faktum, at de fleste hvide mænds historiske magt er bygget på ryggen af sorte og brune kroppe.

I tråd med myten om den selvskabte ener udstillede Kavanaugh-høringen således, hvordan privilegier udviskes både affektivt og retorisk i den politiske verden. »Jeg gik på de bedste skoler« forstås som lig med »jeg arbejdede hårdt«. Det var særligt historien om, at han formåede at blive optaget på Yale Universitetet uden at have forbindelser dertil, som Kavanaugh fremhævede mindst tre gange under høringen. Yale er et af de såkaldte Ivy League universiteter, som har ry for at være elitære og ikke mindst for at reproducere hvid rigdom og privilegier. Yale, Harvard og Princeton Universiteterne har derudover den højeste andel af »arvelig indskrivning«, hvor børn af alumner favoriseres (Nisen, 2015). Det er denne tradition, Kavanaugh italesætter ved at fremhæve sig selv som uden forbindelser, og dette medkonstruerer hans narrativ om den selvskabte mand. Men, som nævnt ovenfor, var Kavanaughs opvækst præget af privatskoler og andre sociale og økonomiske fordele. Fordi privilegier ofte er usynlige for dem, der nyder godt af dem (McIntosh, 1988; Wildman, 2005), forstås en udfordring af disse privilegier som et personligt angreb. Ifølge den amerikanske sociolog Michael Kimmel kan følelser hos hvide mænd forstås ud fra begrebet »forurettet berettigelse«, som indebærer en logik om, at mandlig status krænkes, hvis andre opnår samme berettigelse eller sågar grundliggende borgerrettigheder. Kimmel påpeger i *Angry White Men* (2013), at hvide mænds privilegier forstås som naturlige. Han diskuterer bl.a. det possessive pronomen »mit« som en manifestation af denne berettigelse – et udtryk for formodet ejerskab. Kavanaughs reaktion på potentielt ikke at blive bekræftet til Højesteret er et godt eksempel: Han anså jobbet

for *altid allerede* hans. Den samme privilegerede logik var på spil, da senator Lindsay Graham (R-SC) kom den forurettede dommer til undsætning. Med et ildrødt ansigt og en lang tirade mod Demokraterne afbrød Graham den sagfører, Republikanerne havde inviteret til at udspørge de to parter på deres vegne. Graham stillede ikke noget spørgsmål og syntes mere opsat på at forsvare en god ven under angreb. Graham påstod, at Demokraterne var ved at ødelægge en mands liv. Enhver neutral observatør ville konkludere, at det langt fra var på tale at ødelægge Kavanaughs liv, eftersom han stadig ville have sit eksisterende job som dommer og dermed ikke ville miste noget, han ikke allerede havde. Men logikken om ejerskab og berettigelse er kraftfuld og usynlig, og den styrer, hvordan verden opfattes (Wildman, 2005). Fordi (hvidt, maskulint) privilegium ikke eksisterer adskilt fra »den sociale kraft« (Ibid: 247), der har skabt den, kan individet, som får gavn af privilegiet, ikke adskilles fra det systemiske, materielle gruppeaspekt. Som Wildman og andre hvidhedsforskere konkluderer, videreføres visse privilegier gennem magteliters økonomiske og sociale netværk såvel som usynligt gennem forskellige praksisser og diskurser, som normaliserer hvidhed på bekostning af alle andre racialiseringer. Det ses ifølge Wildman i alt fra »hudfarvede« plastre til institutionel farveblind racisme (se også Wise, 2010).

At Kavanaughs og den politiske højrefløjs vrede stammer fra frygt og udfordrede privilegier, spores også i, hvad kommentatorer kalder mistillidspolitik

Kavanaughs vrede, sarkastiske svar, da han blev stillet spørgsmål angående sit forhold til alkohol, blev af mange kommentatorer set som udtryk for, at han ikke havde den rette besindelse til at bestride det vigtige hverv som højesteretsdommer. Derudover afslørede både hans optræden – og senere senatets bekræftelse – endnu en truisme: hvid vrede er acceptabelt. Til senator Amy Klobuchars (D-MI) spørgsmål, »var der nogensinde gange, hvor du har drukket så meget, at du ikke kunne huske, hvad der skete, eller dele af hvad der skete, dagen før?« svarede Kavanaugh vredt igen med et »Du spørger mig om blackout ... Jeg ved det ikke. Har *du*?« (oversat af forfattere) (CBS, 2018). Selv konservative kommentatorer har pointeret, at Kavanaughs opførsel i udvekslingen med Klobuchar gik over stregen for, hvad der er acceptabel adfærd til en sådan høring (se bl.a. Rubin, 2018), men som en del af den nuværende affektive atmosfære i amerikansk politik er udvekslingen ikke atypisk. Men hans vrede og forurettede berettigelse kan ikke ses i isolation. Kavanaughs vrede er meget lig den vrede og voldelige retorik, Trump selv udtrykker i tweets, til rallies, til pressekonferencer og i interviews. Deres vrede spores yderligere i den vrede, den såkaldte Alt-Right bevægelse udtrykte til deres »Unite the Right«-demonstration for hvide mænds rettigheder i 2017 i Charlottesville – med fatale konsekvenser – og den vrede, Hillary Clinton blev udsat for i West Virginia under valgkampagnen, da hun blev mødt med kønnet verbal vold og rasende Trump-støtter (Clinton, 2017). Og deres vrede kan spores til Michael Kimmels vrede hvide mænd, som Michael Moore spåede

ville forsøge med én sidste kraftanstrengelse at vende den tendens, de ser som farlig for hvide mænd: at samfundet ikke længere er indrettet kun til dem (Moore, 2016), og at de vil blive holdt ansvarlige for deres gerninger (Row, 2018).

Igennem USA's historie har hvidenes modreaktion til blandt andet sortes borgerrettigheder manifesteret sig i ekstrem vold, som f.eks. lynching. I *White Rage* (2016) skildrer Carol Anderson denne historie. Gennem en affektiv optik diskuterer Anderson, hvordan sortes fremskridt systematisk er blevet modarbejdet af vrede hvide, der føler, at de er ved at miste grebet om magten. Når Trump-støtter til rallies råber, at de »vil have deres land tilbage«, er det symptomatisk. Som Anderson viser, har raseriet eksisteret siden Rekonstruktionen (1865-1877) efter Borgerkrigen (1861-1865). Særligt i denne periode bevægede sorte og andre marginaliserede grupper sig ind på områder, der historisk var hvide og mandlige. Og hvide reagerede med bl.a. Ku Klux Klan, lynchings, Jim Crow-love og Black Codes i adskillige, primært sydlige, stater. Som Anderson skriver: »Udløseren af hvidt raseri er, uvægerligt, sortes avancement« (oversat af forfattere) (2017: 3). Intet bevidner opnåelse af anseelse og accept som valget af en sort præsident. Derfor diagnosticerer Anderson også Obama-perioden og tiden efter som syg på grund af denne vrede. Hvidt raseri er dog ikke kun den åbenlyse hadretorik eller volden mod brune kroppe; hvid vrede inficerer det juridiske system og statslige bureaukratier (Ibid.: 3). Senest sås vreden i de mange, som Anderson skriver, skammelige og ondsksfulde forsøg på at fratage visse befolkningsgrupper stemmerettigheder (Ibid.: 166), samt i måden, hvorpå Donald Trump næsten triumferende takkede sorte amerikanere for ikke at stemme, fordi han vidste, det havde hjulpet ham ved valget (Ibid.: 167). Gennem det tyvende århundrede er fremskridt ift. borgerrettigheder og friheder for kvinder og marginaliserede grupper sket i små ryk, som altid møder modsvar fra mere konservative sider (se også Faludi, 1992). Det er efterhånden endnu en truisme, at der efter en progressiv præsident altid følger en reaktionær, konservativ.

At Kavanaughs og den politiske højrefløjs vrede stammer fra frygt og udfordrede privilegier, spores også i, hvad kommentatorer kalder mistillidspolitik, som, noget populært sagt, får en vis del af vælgerne til »at stemme med langefingeren« (NPR, 2018). I et interview udtrykker historikeren Barbara Ehrenreich (2016) denne trodsige, rasende tendens som, at »Trump er blevet fuck-dig-kandidaten« (Weisberg, 2016). Mistilliden i politik og de affektivt ladede udbrud blandt vælgerne vidner om en gennemgående vred følelsesstruktur, som Trump og Kavanaugh ikke har skabt, men danner forbindelse til i deres forskellige *performances* af og forsvar for hvid, privilegeret maskulinitet. Som Jess Row skriver i *The New Yorker* (2018), løftede Kavanaugh masken: »I sit raseri afslørede han sig selv som skuespiller, en falleret dommer, en agent – en hengiven partisan, som var omhyggeligt forberedt på at spille en rolle, indifferent og endda fjendtligt stillet over for den samme lov, som han nu personliggør« (oversat af forfattere) (Row, 2018). Som kommentar til, hvad han opfattede som Kavanaughs hudfletning, sagde Trump akavet til

en af sine pressekonferencer, at det er en farlig tid for unge mænd nu til dags, hvor »du kan være skyldig i noget, du ikke er skyldig i« (Seamons, 2018). Privilegerede hvide mænd indser pludselig, at de kan holdes ansvarlige for deres handlinger i fortiden, og det truer yderligere deres historiske magtmonopol.

Det var en tydeligt emotionel Kavanaugh, som efter Christine Blasey Fords afhøring satte sig i samme stol og startede sin forberedte tale til komiteen. »Jeg gik på de bedste skoler« og »jeg lå i toppen af min årgang på Yale« blev en slags omkvæd, som Kavanaugh skulle vende tilbage til flere gange i den timelange høring. Udtalelserne fungerede som en undvigelse, men endnu vigtigere: de blev efterhånden til en slags gentaget verbal performance af privilegier, hvor Kavanaugh med disse ord kunne mobilisere sin status. Sammen med den akavede og ofte grådkvalte gentagelse af »jeg kan li' øl«, blev disse omkvæd aggressivt mobiliseret som undskyldning, forklaring og retfærdiggørelse. Kavanaughs frustration syntes at skyldes det simple faktum, at bekræftelsen til Højesteret ikke var proforma, men faktisk krævede en indsats. Hans måde at opføre sig på til høringen viste tydeligt, at han er vant til at kunne bruge disse kvalifikationer som en slags metonymi for sin menneskelige værdi, og at han blev udfordret på dette, blev utåleligt. Som Row spørger: »Hvorfor er dét at blive holdt ansvarlig så skræmmende for patriarkatet?« (oversat af forfattere) (2018). Mens Dr. Fords stemme skælvede af traumer, og af frygt for at møde den mandemur af senatorer, hun stod over for, talte en grådkvalt Kavanaugh med det raseri, der viste hans uvanthed med modstand af nogen art. Denne opførsel passede de konservative magtmænd, først Graham og siden Trump, der slog kreds om den forurettede dommer, som havde forsvaret sin ære, ægteskabet som institution, sin kone og de døtre, der bad for »den kvinde«, der tilsyneladende ikke havde fortjent hverken navn eller titel. »Hvordan kom vi hertil?« spurgte Row og konkluderede, »at disse normer om maskulinitet og hvidhed er forblevet basalt uændrede i Amerika« (oversat af forfattere) (2018: 8). Normerne og privilegierne begyndte med Benjamin Franklin og nationens grundlæggere, som definerede de regler for succes, der med tiden er blevet poleret og korrumpet. Franklin performede myten om lykkens pamfilus – den fattige dreng, der excellerer ved hjælp af arbejde, forbindelser, retorik og moral – som Alger videreførte i sine populære ungdomsromaner, og Rockefeller og Hearst udlevede i virkeligheden. I Trumpland lever myten og privilegierne videre.

Den 6. oktober 2018, få timer efter at Senatet havde godkendt hans udnævnelse, afgav Brett Kavanaugh ved en privat ceremoni i Højesteretsbygningen sin ed til rettens formand, John Roberts, og den afgående dommer, Anthony Kennedy (Foran og Collinson, 2018). Udenfor hamrede protesterende amerikanere på døren og samledes på området neden for trappen, mens bevæbnet politi slog ring om bygningen og truede med arrestationer. Demonstranterne bar skilte med slagord som »Jeg lægger mig ikke ned for dette« og »Rovdyrenes klub«. De signalerede, at den modstand, der rullede frem med MeToo-bevægelsen og demonstrationerne efter Trumps indsættelse, vil fortsætte, og

NOTER

- 1 R. Connell (2005) definerer »hegemonisk maskulinitet« som en socialt og kulturelt accepteret form for maskulinitet, som har særlig status i en given kultur. I USA er cowboy-maskuliniteten hegemonisk, fordi den på mange måder er en privilegeret konstruktion, som videreføres gennem populærkultur og politik.

at den klub af ængstelige hvide mænd, der hjalp hinanden frem, vil få kamp til stregen.

Litteratur

- Alger, Horatio (1868), *Ragged Dick, Or, Street Life in New York with the Boot-Blacks*.
<http://www.gutenberg.org/ebooks/5348>.
- Allen-West, Catherine (udateret), »What We Know About Race and the Gender Gap in the 2016 US Election,« *Center for Political Studies Blog*, University of Michigan, n.d. <http://cpsblog.isr.umich.edu/?p=1701>.
- Anderson, Carol (2017), *White Rage: The Unspoken Truth of Our Racial Divide*, New York: Bloomsbury.
- Butler, Judith (1990/1999), *Gender Trouble: Feminism and the Subversion of Identity*, New York: Routledge.
- CBS News (2018), »Brett Kavanaugh and Christine Blasey Ford Full Testimonies before the Senate Judiciary Committee,« 27. september, <https://www.youtube.com/watch?v=SVGIiZXdl4>.
- Chernow, Ron (1998), *Titan: The Life of John D. Rockefeller, Sr*, New York: Warner.
- Clinton, Hillary (2017), *What Happened*, New York: Simon & Schuster.
- CNN (2018), »Anti-Kavanaugh Protesters Bang on the Doors of the Supreme Court,« 6. oktober, <https://www.youtube.com/watch?v=IRnmnxVtDqg>.
- Connell, R. W. (2005), *Masculinities*, Cambridge: Polity Press
- Economist* (2018), »Thanks, Pop: Donald Trump's Inheritance,« *The Economist*, 6. oktober, <https://www.economist.com/united-states/2018/10/06/donald-trumps-inheritance>.
- Faludi, Susan, (1992), *Backlash: The Undeclared War against Women*, 2. udgave, London: Vintage.
- Foran, Claire og Stephen Collinson (2018), »Kavanaugh Sworn in as Supreme Court Justice,« *CNN Politics*, 7. oktober. <https://edition.cnn.com/2018/10/06/politics/kavanaugh-final-confirmation-vote/index.html>.
- Franklin, Benjamin (1771, 2017), »The Autobiography [Part One],« i Robert S. Levine *et al*, red., *The Norton Anthology of American Literature: Beginnings to 1865*, Shorter 9th ed., New York: Norton, pp. 221-68.
- Ghosh, C. (2013), *The Politics of the American Dream: Democratic Inclusion in Contemporary American Political Culture*, New York: Palgrave Macmillan.
- Kimmel, Michael S. (2013), *Angry White Men: American Masculinity at the End of an Era*, New York: Nation Books.
- Kimmel, Michael S. (2005), *History of Men: Essays on the History of American and British Masculinities*, State University of New York Press, Ithaca.
- Lebron, Christopher J. (2018), »The Personal Cost of Black Success: Two Men Chronicle Their Rise into the Meritocratic Elite, Exposing Pernicious Myths and Brutal Realities along the Way,« *The Atlantic* (november): 42-5.
- McIntosh, Peggy (1988, 1997), »White Privilege and Male Privilege,« i Richard Delgado og Jean Stefancic, red., *Critical White Studies*. Temple University Press, pp. 291-9.
- Moore, Michael (2016), »5 Reasons Why Trump Will Win,« <https://michaelmoore.com/trumpwillwin/>.
- Nisen, Max (2015), »Legacies Still Get A Staggeringly Unfair College Admissions Advantage,« *Business Insider*, 5. juni, <https://www.businessinsider.com/legacy-kids-have-an-admissions-advantage-2013-6?r=US&IR=T&IR=T>.
- O'Brien, Tim L. (2018), »Trump Even Inherited His Self-Made Myth,« Bloomberg Opinion, 3. oktober, <https://www.bloomberg.com/opinion/articles/2018-10-03/trump-even-inherited-his-father-s-self-made-myth>.
- Pinsker, Joe (2018), »'I Got Into Yale' Isn't a Moral Defense,« *The Atlantic*, 28. september, <https://www.theatlantic.com/education/archive/2018/09/brett-kavanaugh-yale/571666/>.
- Row, Jess (2018), »Why Is Being Held Accountable So Terrifying Under Patriarchy,« *The New Yorker*, 30. november: 1-9.
- Rubin, Jennifer (2018), »The most telling moment: Kavanaugh goes after Sen. Klobuchar,« *The Washington Post*, 27. september, https://www.washingtonpost.com/news/opinions/wp/2018/09/27/the-most-telling-moment-kavanaugh-goes-after-sen-klobuchar/?no_redirect=on&utm_term=.5f2377ecae69.
- Seamons, Kate (2018), »Trump: 'It Is a Very Scary Time for Young Men in America,« *Newser*, 2. oktober, http://www.newser.com/story/265429/trump-scary-time-for-men-women-are-doing-great.html?utm_source=part&utm_medium=att&utm_campaign=rss_politics_syn.
- Skelley, Geoffrey (2017), »Another Look Back at 2016,« *Rasmussen Reports*, 23. marts,

http://www.rasmussenreports.com/public_content/political_commentary/commentary_by_geoffrey_skelley/another_look_back_at_2016.

Smith, Aidan (2018), *Gender, Heteronormativity, and the American Presidency*, London: Routledge.

Tyson, Alec and Maniam, Shiva (2016), »Behind Trump's Victory: Divisions by Race, Gender, Education,« Pew Research Center, 9. november, <http://pewrsr.ch/2ffF1bU>.

Weisberg, Jacob (2016). *What's With the White Working Class?* [podcast] Trumpcast, 5. april, *Slate Magazine*,

<https://slate.com/news-and-politics/2016/04/trump-cast-whats-with-the-white-working-class.html>.

White, Kenneth (2009), *The Uncrowned King: The Sensational Rise of William Randolph Hearst*, Berkeley, Californien: Counterpoint.

Wildman, S. M. (2005) »The Persistence of White Privilege,« *Washington University Journal of Law & Policy*, 18(1).

Wise, Tim (2010), *Colorblind: The Rise of Post-Racial Politics and the Retreat from Racial Equality*, New York: City Lights Books/Open Media Press.